

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: C., spol. s r. o.**, zastoupen JUDr. Olgou Uhrovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Trojická 20, proti **žalovanému: Český úřad bezpečnosti práce**, se sídlem Praha 1, Ve Smečkách 29, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2003, č. j. 38 Ca 184/2001 - 49,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2003, č. j. 38 Ca 184/2001 - 49, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se jako stěžovatel včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2003, č. j. 38 Ca 184/2001 - 49, jímž byla zamítnuta jeho žaloba a současně rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že není důvodná žaloba proti rozhodnutí Českého úřadu bezpečnosti práce ze dne 25. 1. 2001, zn. 2619/1.30/2000/14.3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Inspektorátu bezpečnosti práce pro hlavní město Prahu ze dne 20. 7. 2000, zn. 3608/3.32/00/7.3, a současně potvrzeno toto rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 30 000 Kč.

Městský soud v Praze vyšel při svém rozhodování z toho, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč za porušení ustanovení § 47, § 48 odst. 1 a § 49 vyhlášky č. 324/1990 Sb. a čl. 29 písm. b), čl. 32 a čl. 33 písm. a) ČSN 738106, protože při výkonu

dozoru v listopadu 1999 inspektor Inspektorátu bezpečnosti práce pro hlavní město Prahu zjistil, že žalobce při rekonstrukci domu a provádění stavebních prací v P. 1, Š. ulici 611/14 nezabezpečil otvor výtahové šachty v prostoru 5. nadzemního podlaží v souladu s bezpečnostními předpisy. Je tomu tak proto, že u otvoru této šachty chyběla spodní tyč ochranného dvoutyčového zábradlí a zarážecí lišta podlahy a namísto této ochrany proti pádu osob a věcí do výtahové šachty žalobce zabezpečil otvor do této šachty tak, že ve výšce 1100 mm od podlahy umístil a pevně uchytil lešenářskou trubku a dřevěný kříž z 1 coulových prken o šířce 120 mm, který vyplňoval prostor pod touto trubkou. Městský soud v Praze neshledal žalobní námitky opodstatněnými. Pokud žalobce namítal, že v protokolech ze dne 24. 11. 1999 a ze dne 16. 5. 2000 bylo odlišně popsáno ochranné zábradlí, není tomu tak, protože v obou protokolech je poznamenáno, že chybí spodní tyč ochranného dvoutyčového zábradlí a zarážecí lišta u podlahy. Na zabezpečení výtahové šachty se vztahuje vyhláška č. 324/1990 Sb., o bezpečnosti práce a technických zařízení při stavebních pracích, konkrétně pak ustanovení § 47 a násl., jež se týkají prací ve výškách a nad volnou hloubkou. Ochrana zaměstnanců proti pádu musela být zabezpečena osobním nebo kolektivním zajištěním, přičemž osobní zajištění se použije pouze v případě, že nelze použít zajištění kolektivní (§ 48 odst. 1 a § 50). Podle ustanovení § 49 odst. 1, 2 této vyhlášky se kolektivní zajištění provede ochrannými a záchytnými konstrukcemi (ochranné zábradlí, ochranné ohrazení, lešení, poklopy, záchytné ohrazení, záchytné lešení, záchytné sítě), které musí být dostatečně pevné a odolné vůči vnějším silám a nepříznivým vlivům a upevněny tak, aby bezpečně unesly předpokládané namáhání. Jejich únosnost musí být prokázána statickým výpočtem nebo jiným závazným podkladem. Podle čl. 29 písm. b) ČSN 738106 pak musí být při výšce chráněného pracoviště nad přilehlým okolím více než dva metry ochranné zábradlí dvoutyčové se zarážkou u podlahy a lze ho nahradit jednotyčovým zábradlím se zarážkou u podlahy doplněným sítí. Za této situace není opodstatněná námitka žalobce, že se žalované správní orgány stereotypně přidržují technické normy ČSN 738106, která je nezávazná a jiné technické řešení nepřipouštějí. Je tomu tak proto, že norma je minimálním technickým standardem a pokud se žalobce od něj odchýlil, měl doložit statickým výpočtem či jiným závazným podkladem, že byla prověřena únosnost použité konstrukce. Přestože žalobce tvrdil, že při jednání předkládal statický výpočet, ze správního spisu nic takového nevyplývá a toto tvrzení nebylo uvedeno ani v žalobě, ani v odvolání. Městský soud v Praze proto vycházel z toho, že žádný takový výpočet, ani znalecký posudek do doby vydání napadeného rozhodnutí předložen nebyl. Důvodná není ani žalobní námitka, že na daný případ mělo být aplikováno ustanovení § 52 citované vyhlášky, protože toto ustanovení se týká zajištění pod místem práce ve výškách a jeho okolí a nelze ho tedy použít na zajištění otvoru výtahové šachty. Žalobce rovněž neupřesnil, v čem spatřuje vadnost interpretace pojmu „ochranné zábradlí“ a pro posouzení věci není rozhodující ani skutečnost, že ze správního spisu nevyplývá, že by bylo zjištěno, zda byl či nebyl přítomen stálý dozor, ačkoliv na tuto okolnost poukazuje žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze, jež se opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s., žalobce jako stěžovatel odmítl závěry Městského soudu v Praze, pokud dospěl k závěru, že rozhodnutí Českého úřadu bezpečnosti práce ze dne 25. 1. 2001, zn. 2619/1.30/2000/14.3, je věcně správné.

Stěžovatel především vytkl Městskému soudu v Praze, že nepřihlédl k povinnosti správního orgánu vždy vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a že se z hlediska skutkového nevypořádal se základní otázkou, a to, kdy došlo k porušení předpisů bezpečnosti práce (v době pracovní či mimopracovní) a v návaznosti na určení doby, co bylo porušením bezpečnosti práce. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že Městský soud v Praze měl

vycházet z prvotního protokolu ze dne 24. 11. 1999, který je výsledkem místního šetření a že kontrola inspektora bezpečnosti práce byla prováděna v pracovní době. Kontrola tedy byla zaměřena na dodržování předpisů bezpečnosti práce v pracovní době a v té době byla ochrana nebezpečného prostoru v 5. nadzemním podlaží provedena takovým způsobem, že byla dostatečně odolná proti jakékoli síle, jež by na ochranné zábradlí mohla být za normálních podmínek vyvinuta (zábradlí ve výši 1,1 m, které se sestávalo ze dvou tyčí za sebou). Statický výpočet únosnosti ochranného zábradlí, který je schopen vyhotovit kterýkoliv odborník na stavební práce se středoškolským vzděláním, byl u ústního jednání předkládán, nicméně není součástí spisu. Pokud není obsahem správního spisu, měl být tento výpočet správním orgánem znovu vyžádán od stěžovatele. Městský soud v Praze rovněž opomněl vyhodnotit ustanovení § 85 odst. 7 vyhlášky č. 324/1990 Sb., který přímo upravuje bezpečnost práce v místech, kde jsou zavěšeny zvedáky (stavební vrátek), pomocí nichž byla prováděna doprava materiálu do vyšších pater. Toto ustanovení ovšem nevyžaduje ani zarážku u země, ani druhou tyč, nehledě k tomu, že v době pracovní tato zabezpečení použít nelze, protože by bránilo manipulaci s dopravovanými břemeny. Městský soud v Praze vůbec nepřihlédl ke znaleckému posudku z oboru bezpečnosti práce, který byl předložen až dne 11. 4. 2003, protože do té doby byl součástí spisového materiálu státního zástupce. V tomto případě se nejedná o žádné nové skutečnosti, ale znalecký posudek jenom potvrzuje, že otázce bezpečnosti práce byla na stavbě věnována maximální pozornost. Městský soud v Praze také chybně posuzoval zajištění výtahové šachty v době mimopracovní, kdy výtahová šachta byla zabezpečena zábradlím ze dvou tyčí nacházejících se ve výši 1,1 m nad zemí a zkříženými prkny, ačkoliv rozhodující bylo zabezpečení výtahové šachty v době pracovní. Neodpovídá také skutečnosti vývod Městského soudu v Praze, že při kontrole nebyl přítomen stálý dozor (stavbyvedoucí). Stálý dozor s inspektorem prošel celý objekt za normální pracovní činnosti, kontrola inspektora však neprobíhala 14 dnů, jak se může jevit ze spisu, ale maximálně 20 minut. Zásadním pochybením Městského soudu v Praze bylo to, že náležitým způsobem nehodnotil provedené důkazy a závěry správních orgánů. Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že zabezpečení výtahové šachty bylo nedostatečné, měly své tvrzení opřít o statické výpočty nebo o znalecký posudek, v něm by znalec posoudil vhodnost použitého ochranného zábradlí, eventuálně uložit stěžovateli, aby takové podklady zajistil. Pouhý odkaz na doporučující ČSN v tom směru, že tato norma představuje minimální technický standard, který je nutno dodržet, je subjektivním, neurčitým a nekonkrétním závěrem, který nemá oporu v právní úpravě. Městský soud v Praze však z těchto chybných závěrů správních orgánů nevyvodil odpovídající opatření a žalobu chybně zamítl.

Žalovaný Český úřad bezpečnosti práce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal z podnětu podané kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2003, č. j. 38 Ca 184/2001 - 49, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z prvostupňového rozhodnutí Inspektorátu bezpečnosti práce pro hlavní město Prahu ze dne 20. 7. 2000, zn. 3608/3.32/00/7.3, vyplývá, že v domě Š. 611/14 v P. 1, kde se prováděla rekonstrukce, bylo dozorem inspektora zjištěno, že v prostoru 5. nadzemního podlaží chybí u otvoru výtahové šachty spodní tyč ochranného dvoutyčového zábradlí a zarážecí lišta u podlahy a že otvor do výtahové šachty je zabezpečen proti pádu osob a předmětů způsobem, jež je v rozporu s předpisy k zajištění bezpečnosti práce a technických zařízení, neboť ve výšce 1100 mm od podlahy byla umístěna a pevně uchycena lešenářská

trubka a dále dřevěný kříž z jednocoulových prken o šířce 120 mm. Tento stav je podchycen v protokolu ze dne 24. 11. 1999 a konečným způsobem později právně kvalifikován jako porušení vyhlášky č. 324/1990 Sb. v ustanovení § 47, § 48 odst. 1, § 49 a ČSN 738106 v čl. 29 písm. b), čl. 32 a čl. 33 písm. a), tedy jako nedodržení předpisů k zajištění bezpečnosti práce a bezpečnosti práce technického zařízení při stavebních pracích. Za porušení těchto bezpečnostních předpisů byla stěžovateli, který jako právnická osoba prováděl stavební práce, uložena pokuta 30 000 Kč dle ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 174/1968 Sb., ve znění pozdějších předpisů, protože obrana stěžovatele nebyla shledána opodstatněnou. Jelikož byl dozor proveden v pracovní době, bylo realizováno zajištění výtahové šachty jednotyčovým zábradlím bez zarážky u podlahy vzhledem k manipulaci s dopravovaným materiálem a při přerušení práce bylo provedeno dodatečné osazení dřevěným křížem, které je podle stěžovatele dostatečnou formou zajištění otvoru výtahové šachty s odkazem na ČSN 738106 čl. 33 a čl. 59, která tento postup umožňuje. Inspektorát bezpečnosti práce pro hlavní město Prahu toto pojetí výkladu bezpečnostních předpisů odmítl a zdůraznil, že ČSN 738106 platí pro práce stavební, montážní i jiné a ač je nezávazná, je nezbytné, aby dodavatel stavebních prací vytvořil taková opatření a podmínky, jež jsou v souladu alespoň se standardem normy a nemohou jít pod jeho úroveň. Použití jednotyčového zábradlí při krátkodobých pracích je proto nepřijatelné, neboť znění čl. 29, čl. 32 a čl. 33 ČSN 738106 nepřipouští jinou variantu zabezpečení osob proti pádu. Totéž platí i pokud jde o dřevěný kříž, protože tato norma sice v čl. 59 připouští použití prken nebo fošen jako záchytné části, ale není tím nikterak negován požadavek čl. 29 písm. b) této normy o zajištění osoby proti pádu dvoutyčovým zábradlím se zarážkou. Navíc ochranné a záchytné konstrukce musí být dostatečně pevné, odolné vůči vnějším silám a nepříznivým vlivům a upevněny tak, aby bezpečně unesly předpokládané namáhání, jejich únosnost pak musí být prokázána statickým výpočtem nebo jiným závazným podkladem.

Z druhostupňového rozhodnutí Českého úřadu bezpečnosti práce ze dne 25. 1. 2001, zn. 2619/1.30/2000/14.3, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí a současně toto rozhodnutí potvrzeno, vyplývá, že odvolací orgán trvá na právním názoru, že je třeba dodržovat čl. 29 písm. b) ČSN 738106, kde je jasně definován způsob zajištění pracoviště, který jinou variantu než dvoutyčové zábradlí se zarážkou u podlahy nepřipouští, byť jde o pracovní dobu. Užití dřevěného kříže jako druhu zajištění pro práce ve výškách rovněž není správné a tento způsob použití dvou zkřížených prken není nikde definován. Jinak pokud jde o pevnost, odolnost, průkaz únosnosti a upevnění ochranných a záchytných konstrukcí argumentoval odvolací orgán shodně jako prvostupňový správní orgán.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal nedostatky ve skutkových zjištěních, na které poukazyval již v řízení správním a pro které měl soud ve věci rozhodující napadené správní rozhodnutí zrušit, dále nesprávnost závěru Městského soudu v Praze, který dovedl, že nezávazná norma ČSN 738106 je minimálním technickým standardem a pokud se tedy stěžovatel od něj odchýlil, měl doložit statickým výpočtem či jiným závazným podkladem, že byla prověřena únosnost použité konstrukce a posléze i to, že se tento soud nevypořádal se znaleckým posudkem z oboru bezpečnosti práce ve stavebnictví, který byl vypracován pro účely trestního řízení Ing. P. S.

Nejvyšší správní soud vychází při posuzování opodstatněnosti této námítky především ze starší judikatury k povaze a závaznosti ČSN, podle níž Československé technické normy (§ 1 odst. 1 zákona č. 142/1991 Sb., později změněného zákonem č. 632/1992 Sb.) nejsou obecně závazným právním předpisem (§ 1 zákona č. 545/1992 Sb., o Sbírce zákonů České

republiky). Z hlediska jejich platnosti a závaznosti je nutno ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 142/1991 Sb., mimo jiné zkoumat, kdy byla ČSN schválena, zda nebyla zveřejněna změna její závaznosti a je třeba posoudit i její obsah, protože ustanovení doporučujícího charakteru závazná nejsou. Proto, má-li být dovozována protiprávnost z porušení ČSN, je třeba její obsah a otázky právě naznačené zjišťovat v řízení jako otázky skutkové (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 68/94 - 34, a shodně i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 1996, č. j. 7 A 11/94 - 32). Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že podle přechodného ustanovení § 21 odst. 2, 3 zákona č. 22/1997 Sb., technické normy označené ČSN a platné ke dni účinnosti tohoto zákona (1. 1. 1997) se považují za normy podle tohoto zákona a mimo jiné správní orgány byly do 31. 12. 1999 povinny řídit se těmi ustanoveními norem, která jsou označena jako závazná podle § 3 zákona č. 142/1991 Sb., ve znění zákona č. 632/1992 Sb. Tím, kdo podle § 3 zákona č. 142/1991 Sb. mohl docílit označení normy jako závazné, byl neopominutelný účastník ve smyslu ustanovení § 4 tohoto zákona, a to ve stanovisku k návrhu československé normy; institut neopomenutelného účastníka se uplatnil v případech, kdy návrh československé normy obsahoval ustanovení týkající se zdraví lidu, potravin, tvorby a ochrany životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení, požární ochrany, výbušnin, zkušebnictví drahých kovů, výstavby, jaderné bezpečnosti jaderných zařízení, technické způsobilosti dopravních prostředků, dopravních zařízení a dopravních cest, přičemž tímto účastníkem byly ústřední orgány zajišťující výkon státní správy v uvedených oblastech nebo jimi pověřené orgány. Pokud tedy správní orgán měl být při svém postupu vázán československou technickou normou, musela by v době, kdy měla být aplikována, splňovat výše uvedené znaky. Z toho ovšem vyplývá i další závěr, že za nezákonný nemůže být považován určitý postup správního orgánu jen proto, že je v rozporu s českou technickou normou vypracovanou podle zákona č. 22/1997 Sb. Takový postup správního orgánu by byl nezákonný jen tehdy, pokud by pro daný případ byla závaznost technické normy stanovena obecně závazným právním předpisem, protože jinak podle § 4 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů, česká technická norma není obecně závazná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 4 As 31/2003 - 111).

Pokud tedy oba správní orgány i Městský soud v Praze vycházejí z toho, že ČSN 738106 je nezávazná a přesto dovozují protiprávnost jednání stěžovatele (zajištění otvoru do šachty výtahu pevně uchycenou lešenářskou trubkou a dřevěným křížem z jednocoulových prken o šířce 120 mm) z porušení čl. 29 písm. b) této normy, který jinou variantu zajištění otvoru do šachty výtahu než dvoutyčové zábradlí se zarážkou u podlahy nepřipouští, bylo třeba dostatečnost či nedostatečnost zajištění otvoru do šachty výtahu stěžovatelem z hlediska bezpečné práce (pevnost a odolnost vůči vnějším silám a nepříznivým vlivům, spolehlivé upevnění, únosnost předpokládané námahy, apod.) řešit a zjišťovat v řízení jako otázku skutkovou a vést k tomu dokazování, např. statickým výpočtem nebo znaleckým posudkem. Městský soud v Praze sice u ústního jednání dne 15. 4. 2003 provedl důkaz přečtením znaleckého posudku Ing. P. S., znalce z oboru bezpečnosti práce ve stavebnictví z listopadu 2001, který byl vypracován pro účely trestního řízení (listinný důkaz) a doplnil tak důkazy provedené správními orgány, nicméně v rozporu s ustanovením § 77 odst. 2 s. ř. s. tento důkaz nehodnotil jednotlivě i v jeho souhrnu s důkazy provedenými v řízení před správními orgány a ve svém rozhodnutí nevyšel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného (odůvodnění rozsudku neobsahuje žádné hodnocení důkazů, ani zjištění skutkového a právního stavu z důkazů provedených v řízení před správními orgány a před soudem, ani závěry z těchto zjištění učiněných). Z obsahu tohoto listinného důkazu je přitom patrné, že tento znalec považoval zajištění vstupu do výtahové šachty jednotyčovým zábradlím pevně spojeným přes sílu zdiva a křížem do tvaru X, a to z prken o síle přes dva cm a šířce cca 12

cm, jak ho líčí i stěžovatel, za vyhovující a dostatečné, přestože tento způsob zajištění nesplňuje beze zbytku požadavek nezávazné normy ČSN 738106, konkrétně pak čl. 29 písm. b), jež nabyla účinnosti dne 1. 3. 1983 a uvedl pro své závěry i výpočty. Z těchto důvodů tedy nešlo o bezvýznamný důkaz, a přesto Městský soud v Praze z provedeného důkazu nevyvodil podle odůvodnění rozsudku žádné závěry, ba naopak zůstal na tom, jakoby listinný důkaz (znalecký posudek Ing. P. S.) nebyl vůbec proveden.

Pokud jde o námitku kasační stížnosti stran předložení statického výpočtu únosnosti kolektivního zajištění, je skutečností, že podle ustanovení § 49 odst. 1 vyhlášky č. 324/1990 Sb. ochranné a záchytné konstrukce (ochranné zábradlí, ochranné ohrazení, lešení, poklapy, záchytné ohrazení, záchytné lešení, záchytné sítě) musí být dostatečně pevné a odolné vůči vnějším silám a nepříznivým vlivům a upevněny tak, aby bezpečně unesly předpokládané namáhání. Jejich únosnost musí být prokázána statickým výpočtem nebo jiným závazným podkladem. Nejvyšší správní soud souhlasí se stanoviskem Městského soudu v Praze, že takový výpočet by měl předložit především stěžovatel, ale nemůže souhlasit již s jeho dalším závěrem, byť implicitně vysloveným, že pokud tak neučiní, jde bez dalšího nečinnost k tíži stěžovatele. V tomto případě především nelze s naprostou jistotou tvrdit, že stěžovatel statický výpočet nepředložil k založení do spisu a jisté je jenom to, že tento výpočet není obsahem správního spisu. Významné je však to, že v tomto řízení byla stěžovateli ukládána pokuta podle ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 174/1968 Sb. za porušení předpisů k zajištění bezpečnosti práce a technických zařízení a předpisů stanovících pracovní podmínky, kde je postupováno podle správního řádu. Podle tohoto zákona je ale povinností správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1) a navíc i poskytovat účastníkům řízení pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli újmu (§ 3 odst. 2). Z těchto ustanovení správního řádu je třeba dovodit, že pokud stěžovatel statický výpočet únosnosti nepředložil, měl být k tomu minimálně správním orgánem vyzván, než byl učiněn závěr o nečinnosti stěžovatele stran průkazu o bezpečné únosnosti ochranných a záchytných konstrukcí, resp. ochranné konstrukce vybudované stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že není najisto postaveno, že se stěžovatel popsáním zajištěním otvoru výtahové šachty v 5. nadzemním podlaží dopustil porušení předpisů k zajištění bezpečnosti práce, že tvrzené nepředložení statického výpočtu únosnosti ochranné konstrukce stěžovatelem ve správním řízení o uložení pokuty bez dalšího ještě nemusí jít k jeho tíži a že se rozsudek Městského soudu v Praze nezabýval a nevypořádal se znaleckým posudkem Ing. P. S. Nejvyšší správní soud proto musel v uvedených směrech přisvědčit námitkám kasační stížnosti, jež se opírají o ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (vada řízení spočívající stručně řečeno v nedostacích ve skutkových zjištěních, která byla namítána již v řízení správním a pro kterou měl soud ve věci rozhodující napadené správní rozhodnutí zrušit) a o ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ve vztahu k uvedenému znaleckému posudku).

Naproti tomu nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti, že kontrola byla zaměřena na dodržení předpisů bezpečnosti práce v době pracovní a že přítomnost či nepřítomnost stálého dozoru není pro posouzení věci rozhodující. Je tomu tak proto, že dozor byl prováděn nad dodržováním předpisů k zajištění bezpečnosti práce při stavebních pracích a při něm bylo zjištěno jako závada, že v 5. nadzemním podlaží chybí v otvoru výtahové šachty spodní tyč ochranného dvoutyčového zábradlí a zarážecí lišta u podlahy. Přítomnost ani nepřítomnost stálého dozoru konstatována nebyla (protokol ze dne 24. 11. 1999).

Stěžovatel rovněž vznesl v kasační stížnosti námitku, že Městský soud v Praze opomněl při svém rozhodování zohlednit ustanovení § 85 odst. 7 vyhlášky č. 324/1990 Sb., které podle něho přímo upravuje bezpečnost práce na místě, kde jsou zavěšeny zvedáky (stavební vrátky), podle něhož v místě odebírání nebo nakládání materiálu ve výšce musí být pracovníci chráněni proti pádu alespoň jednotyčovým zábradlím bez zarážky u podlahy. Z této námitky pak stěžovatel dovodil, že napadený ochranný systém v době stavební činnosti byl v souladu s tímto ustanovením a nejednalo se tedy o vadu.

Tuto námitku stěžovatel v žalobě neuplatnil a z pohledu přezkumu Nejvyšším správním soudem jako kasačním soudem tu jde o nový právní důvod, který stěžovatel nenamítal v řízení před soudem, jehož rozsudek má být přezkoumán (Městský soud v Praze), ač tak učinit mohl. Takový důvod kasační stížnosti je ovšem nepřipustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. má totiž bránit tomu, aby se kasační stížností uplatňovaly jiné právní důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103 s. ř. s. nebo ty, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je v uvedených směrech důvodná, a proto rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2003, č. j. 38 Ca 184/2001 - 49, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Na Městském soudu v Praze bude, aby se v tomto řízení věci znovu zabýval z pohledu těch okruhů problémů, jež jsou rozebrány v tomto rozsudku.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 první věta s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu